

[Bolvig]

nemmelse af, at det er det sidste, der er tilfældet.

Når organisationerne har fået denne store indflydelse og magt, er det netop, fordi i et kompliceret samfund er selv små grupper af borgere i stand til at lamme samfundet og derefter næsten diktere beslutningstagerne deres ønsker. Fordi sådan en lille gruppe har denne indflydelse, er det klart, at den kan tilkæmpe sig positioner og indflydelse på flertallets, på majoritetens bekostning. En interesseorganisations lederskab er naturligvis valgt til at varetage medlemmernes egoistiske egeninteresser, og det er udmærket, men folk i folketinget, fra alle partier, er valgt til at varetage helhedens interesser, og derfor er det farligt, når man kan sætte et så stort spørgsmålstegn ved, hvem der egentlig er herrer i dette hus.

Interesseorganisationerne har i kraft af deres midler særdeles gode muligheder for at påvirke hele diskussionen i samfundet, for midlerne giver dem mulighed for at have en hærskere af hjælpere og lave propagandavirksomhed, så enhver dansker bliver klar over den enkelte interesseorganisations muligheder. Men ekstra farligt bliver det, når man også køber sig indflydelse i folketinget, og det gør disse interesseorganisationer ved, at de kan levere store pengemidler til enkelte politiske partier. Det er vel for stærkt, og man kommer måske i konflikt med formanden, når man siger: tror man ikke, at disse judaspøge er med til at forrykke hele den politiske debat også herinde? Det var Hørup, der sagde: »Ingen over og ingen ved siden af folketinget«. Men bl.a. i kraft af disse store tilskud kan der sættes et stort spørgsmålstegn ved, om det er folketinget, der står øverst. Er der virkelig nogen, der tror, at Arbejdsgiverforeningen, Industrirådet eller LO giver store midler til bestemte politiske partier herinde udelukkende for statsministerens, hr. Poul Schlüters eller hr. Christophersens blå øjnes skyld? Naturligvis ikke. Man giver pengene, fordi man mener, at de giver mulighed for at få ekstra indflydelse. Og organisationerne må jo være glade for de midler, de giver, da pengene fortsætter år efter år, og det forrykker den politiske debat.

Det skulle jo helst være således, at det, der var afgørende herinde, var argumenterne og synspunkterne, de holdninger, vi har. Men det er jo ikke tilfældet, for de partier, der

ikke kan få, eller som har moral nok til at sige nej, har jo ikke de samme muligheder for at deltage i den offentlige debat som de partier, der modtager disse penge, og som i kraft af dem har råd til at hyre vældige presesekretariater, hvorfra der glider en lind strøm af propaganda ud og påvirker befolkningen, som har råd til at have en hærskere af konsulenter, der rejser rundt og gør propaganda for det enkelte parti, som har råd til i en valgkamp at indrykke store annoncer, uddele husstandsudsendelser osv. osv. Ser man virkelig ikke, at det er farligt for den almindelige debat, at det er de penge, der kommer fra organisationerne, som kan være afgørende for mandatstyrken i folketinget, og at det ikke er de enkelte partiets holdninger, synspunkter og politiske opfattelse? Derfor mener jeg netop, at det spørgsmål, vi drøfter i dag, er uhyre vigtigt for hele vores folkestyre og for den fremtid, som vi gerne skulle forsøge på at forme.

Jeg synes i hvert tilfælde, at det mindste forlangende må være, at de politiske partier offentliggør deres regnskaber, og jeg vil gerne pege på, hvad hr. Niels Helveg Petersen sagde i debatten med statsministeren for en måned siden i onsdagsspørgetiden med hensyn til fordelingen af EF-midlerne. Det må være helt naturligt, at de danske skatteborgere, som er med til at betale disse penge, også får kendskab til, hvor store midler de enkelte partier får. Da lovede statsministeren sådan halvt om halvt, at partierne indbyrdes kunne drøfte dette, men gav ikke noget tilsagn om, at landets største parti ville tage initiativet til sådanne drøftelser. Derfor var jeg ked af, at hr. Kjeld Olesen ikke i dag bare antydede, at socialdemokratiet på baggrund af statsministerens debat med hr. Niels Helveg Petersen ville tage et sådant initiativ.

Jeg er derimod uenig med fremskridtspartiet i, at det er forkert af staten at yde statsmidler til de politiske partiets arbejde. Jeg tror ikke, det er nær så farligt. Jeg så langt, langt hellere, at der fra statskassen blev ydet midler til politisk arbejde til gengæld for, at man stoppede for organisationsbidrag, fordi politisk arbejde er i en krise, det kræver penge. I konkurrence med så mange andre ting er det nødvendigt, at de enkelte politiske partier får mulighed for at komme ud i debat med befolkningen, får mulighed for at give udtryk for synspunkter og overvejelser, og